

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 16 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 65

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πέτρου Λοτί. —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἠρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΕΤΡΟΥ ΛΟΤΙ.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐγίνωσκον γλῶσσαν ἰδιαιτέραν, ἐν ᾗ νὰ ἠδύναντο νὰ γραφῶσιν αἱ καθ' ὑπνεὺς ὀπτασίαι μου. Ὅταν δοκιμάζω μετὰ τῶν συνήθων λέξεων, κατορθώνω μόνον νὰ κατασκευάζω εἶδος ἀδεξίου καὶ ἀκόμψου διηγήματος, ἐν ᾧ βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μου οὐδὲν θὰ ἴδωσιν· ἐγὼ μόνος δύναμαι νὰ διακρίνω ἀκόμη, ὅπισθεν τῆς ἀτελοῦς παραστάσεως τῶν συσσωρευμένων τούτων λέξεων, τὴν ἀχανῆ ἄβυσσον.

Φαίνεται ὅτι τὰ ὄνειρα, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη ἄτινα νομίζομεν διαρκέστατα, ἔχουσιν διάρκειαν μόνον ἐπαισθητὴν, μόνον τὰς πάντοτε φυγάδας ἐκεῖνας στιγμὰς, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα ἀμφιρρέπει μετὰ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ἀπατῶμεθα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς αἱ ἀνακλάσεις αὐτῶν διαδέχονται ἀλλήλας καὶ μεταβάλλονται· ἰδόντες τόσα πράγματα διερχόμενα πρὸ ἡμῶν, λέγομεν: «ὠνειρεύθην ὁλόκληρον νύκτα», ὅταν ἔχωμεν ὠνειρευθῆ μόλις ἐπὶ λεπτόν.

Τὸ ὄραμα, περὶ οὗ θὰ ὁμιλήσω, δὲν ἔσχηεν ἴσως πραγματικὴν διάρκειαν πλέον δευτερολέπτων τινῶν, διότι καὶ εἰς ἐμέ τὸν ἥδιον ἐφάνη λίαν βραχὺ.

Ἡ πρώτη εἰκὼν ἐφωτίσθη δις ἢ τρίς, δι' ἐλαφρῶν σκιρτημάτων, ὡς ἐάν, ὅπισθεν διαφανοῦς χάρτου, ἀνεβίβαζον διὰ μικρῶν ὠθήσεων τὴν φλόγα λυχνίας.

Κατ' ἀρχὰς λάμψις δυσδιάκριτος, ἐπιμήκους σχήματος, — προσελκύουσα τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκ τοῦ πλήρους ὕπνου, τῆς νυκτός καὶ τῆς ἀνυπαρξίας ἐξερχομένου πνευματός μου.

Εἶτα ἡ λάμψις καθίσταται ἡλιακὴ ἀκτίς, εἰσερχομένη δι' ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ἐκτεινομένη ἐπὶ δαπέδου. Ταυτοχρόνως, ἡ προσοχή μου ἐξεγειρομένη ἐπὶ μᾶλλον, θορυβεῖται αἶφνης, ἀόριστος ἀνάμνησις, δὲν ἠξέωρα τίνος, ταχὺ ὡς ἡ ἀστραπὴ προαίσθημα πράγματος, ὅπερ μέλλει νὰ με συγκινήσῃ μέχρι βάθους ψυχῆς.

Τοῦτο ἐξακριβοῦται: εἶνε ἀκτίς ἐσπερινοῦ ἡλίου, ἐρχομένη ἐκ κήπου, ἐφ' οὗ βλέπει τὸ παράθυρον ἐκεῖνο· κήπος ξενικός, ὅπου, χωρὶς νὰ τὰς ἔχω ἴδει, γνωρίζω ἐν τῷ παρόντι ὅτι ὑπάρχουσι μαγαγαρία¹. Ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φωτειναῖς ταύταις ἀκτίσιν, ἡ σκιά φυτοῦ, εὐρισκόμενου ἐκτός, ἀποχωρίζεται καὶ τρέμει σιγᾷ — ἡ σκιά βανανέας...

Καὶ τὴν τὰ σχετικῶς σκοτεινὰ μέρη φωτίζονται — ἐν τῷ σκιδρωτῇ, τὰ ἀντικείμενα εἰκονίζονται. — καὶ βλέπω τὰ πάντα μετ' ἀνεκδιηγήτου φρικίας.

Ἐν τούτοις ἀπλούστατον μικρὸν διαμέρισμα ἐν τινὶ οἰκίᾳ τῶν ἀποικίων, με ζύλινα τεῖχη, με καθίσματα ψαθίνα. Ἐπὶ τραπέζης ὠρολόγιον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', οὗ τὸ ἐκκρεμές κτυπᾷ ἀνεπαίσθητως. Ἀλλ' εἶδον ἤδη πάντα ταῦτα καὶ ἔχω συνείδησιν τῆς ἀδυναμίας, ἐν ᾗ εὐρίσκουμαι νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ, καὶ ταράττομαι μετ' ἀγωνίας ὅπισθεν τοῦ εἶδους τούτου τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου, ὅστις ἐκτείνεται ἐπὶ δεδομένου σημείου ἐν τῇ μνήμῃ μου, σταματῶν τὰ βλέμματα, ἅτινα ἤθελον νὰ βυθίσω πέραν, δὲν ἠξέωρα ἐν τινὶ βαθυτέρᾳ ἀναδρομῇ.

Εἶνε βεβαίως ἐσπέρα, εἶνε βεβαίως ἡ χρυσίζουσα λάμψις τοῦ σβεννυμένου ἡλίου. — καὶ οἱ δαῖκται τοῦ ἐκκρεμοῦς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' σημειοῦσι τὴν ἑκτὴν... Τὴν ἑκτὴν τίνος ἡμέρας, ἐς αἰὲ ἀπολεσθείσης ἐν τῷ αἰωνίῳ βαρathρῷ: τίνος ἡμέρας, τίνος ἔτους ἀπορμακρυσμένου καὶ ἐξαφανισθέντος;

1. Εἶδος καρποφόρου δένδρου. Σ. Μ.

Καὶ τὰ καθίσματα ἀκόμη ταῦτα ἔχουσιν ὄψιν ἀρχαϊκὴν. Ἐν ἐνὶ αὐτῶν κεῖται πλατὺς ἐκ λευκῆς ψιᾶθης γυναικεῖος πῖλος, συρμοῦ πλέον τῶν ἐκατὸν ἐτῶν. Οἱ ὀφθαλμοί μου σταματῶσιν ἐκεῖ καὶ τότε ἀνέκφραστος φρικίασις με κλονίζει ἰσχυρότερον... Τὸ φῶς κατέρχεται, κατέρχεται: τὴν μολὶς εἶνε ὁ ἀμυρός φωτισμός τῶν συνήθων ὀνείρων... Δὲν ἐννοῶ, δὲν γνωρίζω — ἀλλὰ, οὐδὲν ἤττον, αἰσθάνομαι ὅτι ἐγνώριζα τὰ πράγματα τῆς οἰκίας ταύτης καὶ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν διῆγον ἐν αὐτῇ, — τὴν μελαγχολικωτάτην καὶ μᾶλλον ἐξόριστον ζωὴν τῶν παλαιῶν ἀποικίων, ὅτε αἱ ἀποστάσεις ἦσαν μείζονες καὶ αἱ θάλασσαι πλέον ἄγνωστοι.

Καὶ ἐνῷ παρατηρῶ τὸν γυναικεῖον ἐκεῖνον πῖλον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαλείφεται, καθὼς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐκεῖ, ἐν φαιῷ σκιδρωτῇ, μοὶ ἐπέρχεται ἡ σκέψις αὕτη, γενομένη ἐν τῇ κεφαλῇ μου παρ' ἄλλου ἢ παρ' ἐμοῦ αὐτοῦ: «Τότε, αὕτη ἐπέστρεψε.»

Τῶντι ΑΥΤΗ ἐμφανίζεται. Αὕτη, ὅπισθεν μου χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω ἐρχομένην: αὕτη, μένουσα ἐν τῷ σκοτεινῷ μέρει, ἐν τῷ βάθει τοῦ οἰκήματος ἔνθα ἡ ἀνάκλασις ἐκεῖνη τοῦ ἡλίου δὲν φθάνει: αὕτη, λίαν ἀόριστος, ὡς σκιαγραφία κεχαρμαμένη διὰ θαμβῶν χρωμάτων ἐπὶ φαιᾷ σκιάς.

Αὕτη, νεωτάτη, κρεολή, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπτή, με μέλανας βεστρύχους, διατεθειμένους περὶ τὸ μέτωπον κατὰ τρόπον ἀπρηχλωμένον. Ὁρατοὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοί, φαινόμενοι ὡς ἐάν ἤθελον νὰ μοὶ ὁμιλήσωσι, μετ' ἐκπλήξεως κατηρῶς καὶ αἰδοῦς παιδικῆς: ἴσως ὅχι ἀπολύτως ὠραία, ἀλλὰ κατέχουσιν τὴν ὑψίστην γοητείαν... Καὶ ἐπειτα πρὸς παντὸς ἤτο ΑΥΤΗ! Αὕτη, λέξις, ἥτις αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἀπαγγέλλεται μετ' ἀφάτου γλυκύτητος λέξις, ἥτις εἰλημμένη ἐν ἡ ἐννοίᾳ νοῶ αὐτὴν, συγκεφαλαιστὴ ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸν λόγον, ὃν ἔχει τις ἵνα ζῇ, ἐκπράττει